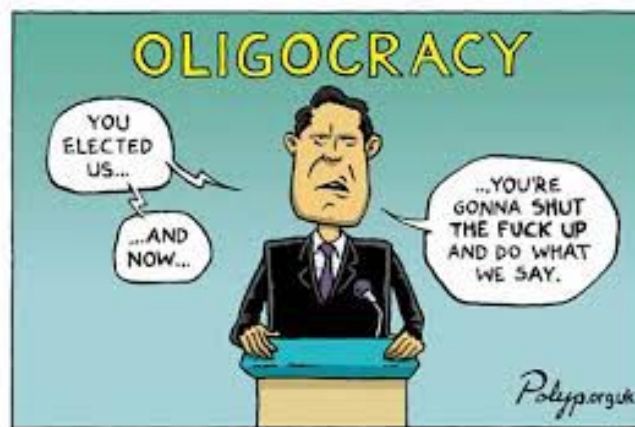

Demokratins konsekvenser

Den anonyme författare som skrivit om demokrati i det föregående blogginlägget skulle ha avslöjats i dag, men det får stå över ytterligare några dagar. Anledningen är att jag fick en läsarkommentar som passar samman med en annan text av samme anonyme författare. Läsarkommentaren lyder så här (något redigerad):

Den politiskt "demokratiska" styrningen av landet står på tre ben: politiker, myndigheter och media. Alla övervakar alla. Det gäller att uppträda korrekt och följa värdegrunden i alla sammanhang. Katalysatorn till detta finns i form av de så kallade "demokratiska" organisationer, som trycker på i olika frågor. Den folkstyrda demokratin är förlorad.

Dagens politiska apparat har tagit på sig att tala om för människor på alla samhällsnivåer hur de ska tänka och leva. De får hjälp av myndigheter, som i sin tur övervakas av pressen. När någon i offentligheten avviker från den givna agendan blir han/hon tillrättavisad, antingen av någon myndighet och deras "experter", eller av pressen. För den olydige, som egentligen bara vill väl, väntar ryktesspridning och repressalier runt hörnet.

Utöver denna moraliska terror har vi tjuveriet. Det politiska etablissemanget utarmar landsbygden, genom att pengar för diverse råvaror inte stannar där. Pensionspengar som borde vara något heligt, som en symbol för medborgarnas samlade ansträngning, går till att rädda banker. Miljarder har redan försvunnit bort till tomma intet. Många miljarder försvinner också genom meningslösa hjälpprojekt och godtyckliga bidrag till olika odemokratiska organisationer, som EXPO eller VoF (Vetenskap och folkbildning). Allt detta för att Sverige ska vara en human stormakt. Detta är det moderna slaveriet som vi lever i, finansierat med våra skattepengar.

Jag fastnade särskilt för kommentaren att den olydige kritikern ju bara vill väl. Det ville nog också "den anonyme författaren" när han skrev följande om hur det går för demokratin, först på Sokrates tid och därefter i vår tids Sverige:

Sokrates konstaterade att den demokratiska, jämlika, staten förändrar sinnet hos medborgarna. Barn slutar respektera sina föräldrar, elever respekterar inte sina lärare, unga respekterar inte gamla och anställda respekterar inte arbetsgivare. Bristen på respekt får till konsekvens att normer uppluckras och dåligt beteende jämföras med gott beteende. Destruktiva begär och känslor får fritt spelrum. Laglöshet och pöbelfasoner breder ut sig. Slödder äger samma status som skötsamma personer, eftersom alla är lika mycket värda. Den demokratiska staten skapar således den demokratiska människan.

En annan av Sokrates viktiga iakttagelser var att överdrift i demokrati slår över i sin motsats: ofrihet och slaveri. (Det är just detta som har hänt i Sverige. Den överdrivna socialistiska demokratin har gjort den arbetande befolkningen till slavar enligt antik terminologi. En slav är en person som inte får lön, alternativt inte får behålla sin lön. I Sverige betalar många löntagare totalt ca 70 % i skatt och är således slavar åt de politiska makthavarna.)

I "Staten" pekar Platon på ett annat förhållande, som även i våra dagar garanterar det demokratiska samhället en inkompetent ledning; I en oligarki (fåtalsvälde), menar Sokrates, är det en elit som styr samhället. Det kan t. ex. vara personer som genom affärsbegåvning eller filosofisk skolning nått framgång i samhället. I en demokrati råder det motsatta förhållandet; den okunniga och fattiga folkmajoriteten utser styresmän som kommer från de egna leden.

För att dessa styresmän/politiker ska behålla sina ämbeten lovar de sina väljare olika ekonomiska förmåner. Via skatt konfiskerar de demokratiska politikerna sedan de rika medborgarnas egendomar, för att kunna finansiera proletariats förmåner. Enligt Sokrates arbetar inte demokratin för samhällets bästa. Egennyttiga gruppintressen kämpar ständigt för sin egen vinnings skull, på bekostnad av andra.

Vidare konstaterade Sokrates att de inkompetenta demokratiska politikerna är särskilt angelägna att själva alltid dominera debatter och att de inte tål andra åsikter än sina egna. Från början störs meningsmotståndarna vid talarstolen. Sedan hindras de att framföra sina åsikter. (Känns situationen igen?) Och slutligen utvecklas demokratin till "den mest vidsträckta och mest tryckande trældom". /.../

Efter ett kvarts sekel av demokratiskt majoritetsvälde gick Aten mot sin undergång. Det demokratiska förtrycket mot enskilda människor och minoriteter var inte mindre än det som förekommit i oligarkier eller diktaturer. De atenare som tillhörde lägsta samhällsklassen var i majoritet och dominerade den lagstiftande och dömande makten. I vissa fall var de även den verkställande makten. Majoritetens tillfälliga sinnesstämningar dömde folk till döden, man konfiskerade rika medborgares egendomar och förde krig genom beslutsfattande stormöten. Demokratins yttersta konsekvens var uppnådd, och republiken bröt samman.

Den socialistiska demokratins solidaritet är inte beroende av någon fri vilja. Medborgarna tvingas att i solidaritetens namn lämna ifrån sig det mesta av lönen för att vara "solidariska" mot allt från fria sprutor till narkomaner i Malmö till hundratals miljoner kronor åt afrikanska diktaturstater. Den påtvingade "solidariteten" innebär att Sverige har världens högsta skatter. Om solidariteten vore frivillig så hade vi fått en betydligt sundare prioritering i diverse solidaritetsprojekt. Dessutom så hade allt stöd kommit från hjärtat.

Solidariteten är i själva verket ren och brutal stöld av pengar från den arbetande befolkningen. Stöldgodset fördelas sedan av myndigheterna till folk som de socialistiska demokraterna "tycker" ska ha mer pengar. Det kallas för "generell fördelningspolitik". När en ficktjuv ägnar sig åt "individuell fördelningspolitik" genom att stjäla pengar, så betraktas det däremot som ett brott. Ur etisk synvinkel är det ingen skillnad mellan de två tillvägagångssätten att tillgripa andras pengar. Att ta pengar från folk mot deras vilja är och förblir stöld. Även om man kallar stölden för "solidaritet".

Om det nu skulle finnas en solidaritet mellan medborgarna så borde den ha manifesterats genom att folk var glada över att få hjälpa, respektive visade tacksamhet för erhållen hjälp och bidrag. Så är det inte. Folk tvingas att betala skatt. Den som försöker smita från sin solidaritetsskatt straffas hårt. Professionella socialbidragstagare tackar aldrig pliktrogna löneslavar för att de ägnar många arbetsmånader åt att betala för deras försörjning. Barn och föräldrar uttrycker aldrig någon tacksamhet mot de ensamstående som betalar deras barnbidrag, daghemsplatser, skolor och föräldraledighet. Ungdomar visar heller ingen tacksamhet mot de vuxna som jobbar för att betala deras utbildningar och studiebidrag. Gamla som slitit och betalat skatt ett helt liv får inte tack från någon. Och så vidare. Otacksamheten kanske beror på att socialdemokrater, kommunister och socialarbetare sedan 1960-talet hävdar att folk inte behöver visa tacksamhet, de har "rätt" att få bidrag i olika former och kan ställa "krav". Där kom det, den socialistiska solidaritetens sanna innebörd: rätten att ställa krav på andra, d.v.s. tvinga andra att betala. Det handlar alltså inte om frivillighet och godhet, utan om egoistisk tjuvfilosofi.

Författaren presenteras i nästa blogginlägg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/09/26/demokratins-konsekvenser/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.